

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně:

L. T. T., narozená X
státní příslušnosti Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

1) **D. A. L.**, narozený X
2) **T. T. L.**, narozená X
oba státní příslušnosti Vietnamská socialistická republika
oba bytem X
oba zastoupeni Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2024, č. j. MV-14413-5/SO-2024,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

- II. Žádný z účastníků **nemá** v řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 11. 2025, č. j. 54 A 12/2024-59, právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 11. 2025, č. j. 54 A 12/2024-59.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 3. 2024, č. j. MV-14413-5/SO-2024, byl změně výrok I. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 12. 2023, č. j. OAM-14836-32/DP-2023, tak, že žádost žalobkyně byla zamítnuta a nebylo jí podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem rodinným, neboť žalobkyně neplnila před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnanecká karta) vydáno.

Žaloba a její doplnění

2. V podané žalobě žalobkyně konstatovala, že se synem a dcerou společně žijí ve společné domácnosti. Dcera žalobkyně na území ČR pobývá na základě zaměstnanecké karty a syn žalobkyně pobývá na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem ostatní – vzdělávací aktivity a studuje. Uvedla, že je sice vdaná, manžel žije ve Vietnamu, ale jejich vztah se již dávno rozpadl a je již pouze formální. Jedinými blízkými rodinnými příslušníky, se kterými tvoří fungující rodinu, jsou dcera a syn, kteří s ní žijí ve společné domácnosti v ČR. Zdůraznila, že dcera a syn žalobkyně mají zájem na zachování dosavadního rodinného života s matkou. Chtějí, aby jí povolení k dlouhodobému pobytu bylo vydáno, což jí umožní zůstat s rodinou a vedle toho jí rovněž umožní legálně pracovat a vydělávat peníze, aby podpora syna při studiu a jeho výživa nebyla závislá pouze na výdělku dcery. V tomto kontextu je dle žalobkyně podstatné, že syn je nezaopatřeným zletilým dítětem žalobkyně, protože se na území ČR soustavně a nepřetržitě připravuje na budoucí povolání a žalobkyně jako jeho matka k němu má vyživovací povinnost. Poukázala na to, že v případě návratu do Vietnamu nebude mít možnost získat zaměstnání, které by jí umožňovalo zajistit příjmy dostatečně vysoké k výživě syna studujícího v ČR. Zdůraznila, že nepovolení dlouhodobého pobytu představuje závažný a nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života všech tří příslušníků rodiny. Dle žalobkyně je podstatné, že by za svojí rodinou nemohla z Vietnamu přicestovat v rámci jiného pobytového oprávnění, protože z důvodu kvót stanovených nařízením vlády nemůže žádat ani o zaměstnaneckou kartu, ani o vízum za účelem podnikání a nesplňuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny dle § 42a zákona o pobytu cizinců. Rozdělení rodiny by proto bylo trvalé. Upozornila na to, že správní orgán I. stupně nijak nevzal v potaz vzájemnou ekonomickou závislost všech tří účastníků řízení, protože syn v ČR studuje, žalobkyně k němu má vyživovací povinnost, a výživa rodiny tak zůstane pouze na dceři. Vyživovací povinnost k dítěti, byť zletilému, které žije a studuje v ČR, je podle žalobkyně zvlášť významnou skutečností odůvodňující, aby žalobkyni pobyt byl povolen. Životní náklady v ČR jsou výrazně vyšší než ve Vietnamu a na druhou stranu příjmy ve Vietnamu, které

osoby, jako je žalobkyně, mohou získávat, jsou výrazně nižší a nepostačují na výživu syna v ČR. Pokud by pobyt žalobkyni byl povolen, mohla by si vyřídit pracovní povolení, legálně pracovat, a nadále tak umožňovat synovo studium v ČR.

3. Žalobkyně v doplnění žaloby ze dne 1. 10. 2024 žalobkyně uvedla, že žalovaný nikde neřeší, zda v případě vycestování z území ČR bude na základě žádosti podávané na Velvyslanectví v Hanoji mít reálnou možnost získat nějaké pobytové oprávnění, které by jí umožnilo návrat do ČR za synem a dcerou. Zda je v případě hrozícího zásahu do rodinného a soukromého života rodiny povinností správního orgánu zabývat se, zda je možnost získání nového pobytového oprávnění cizincem reálná, judikovaly správní soudy, přičemž poukázala na závěry Krajského soudu v Brně v odst. 23. rozsudku č. j. 34 A 34/2023-37 s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 405/2021-34. Žalobkyně s odkazem na tuto judikaturu uvádí, že v případě vycestování pro ni možnost získání nového pobytového oprávnění může být neřešitelná.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný v písemném vyjádření trval na správnosti napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Jak již žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ad absurdum by za situace, kdy jsou zavedeny kvóty pro podání žádosti, bylo každé rozhodnutí správních orgánů týkající se státních příslušníků Vietnamské socialistické republiky nepřiměřené. Dále uvedl, že žalobkyně nikterak nekonkretizuje, proč by případně nemohla syna ekonomicky podporovat ze zahraničí (kolik by potřebovala vydělat, proč tolik nemůže vydělat v domovské zemi apod.). Žalobkyně i v žalobě zůstává u prostých, nekonkretizovaných a nepodložených tvrzení. Zdůraznil, že syn žalobkyně je zletilý (ve věku 20 let), soběstačný a na území pobývá na základě pobytového oprávnění nezávislého na pobytovém oprávnění jeho matky, tj. žalobkyně, ta žádným ostatně ani nedisponuje. Podle názoru žalovaného není zletilému synovi žalobkyně zapovězeno na území vykonávat závislou práci (po změně pobytového oprávnění nebo zisku povolení k zaměstnání či živnostenského oprávnění), pokud by zjistil, že jeho finance jsou nedostatečné. Eventuálně žalobkyně může svého syna materiálně podporovat i ze zahraničí. Nehledě na skutečnost, že v zemi původu žije manžel žalobkyně, který může syna také podporovat. Konstatoval, že zletilý syn žalobkyně musí zhodnotit svůj pobyt na území, tj. zda zde může absolvovat vzdělávací aktivity. Není nijak výjimečné, že finanční stránka je podstatná pro rozhodování, zda studovat/pokračovat ve studiu i pro občany ČR. Dodal, že syn žalobkyně v řízení o jeho žádosti doložil čestné prohlášení jeho sestry o tom, že tohoto finančně zajistí, a to po celou dobu pobytu na území ČR.

Replika k vyjádření žalovaného

5. K replice žalobkyně přiložila anonymizované vyjádření žalovaného k ústavní stížnosti, vedené u Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 3163/23, v níž žalovaný v pasáži potvrzuje existenci stávající praxe, která fakticky brání občanům Vietnamu dosáhnout sloučení rodiny s dětmi cestou dlouhodobého víza za účelem rodinným. Není tedy pravdivé implicitní tvrzení žalovaného, že taková praxe brání žalobkyni v získání tohoto víza neexistuje. Zdůraznila, že při posuzování dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně a jejích dětí je třeba brát v potaz i skutečnost, že nemá možnost dosáhnout opětovného sloučení rodiny získáním jiného pobytového oprávnění, o které by mohla požádat na zastupitelském úřadě. Uvedla, že je všeobecně známou skutečností, že příjmy

osob ve Vietnamu vykonávajících nekvalifikovanou nebo nízko kvalifikovanou práci jsou výrazně nižší než příjmy osob vykonávajících stejnou práci v ČR. Zároveň je všeobecně známo, že životní náklady v ČR jsou výrazně vyšší než životní náklady ve Vietnamu. Příjmy, kterých by žalobkyně mohla ve Vietnamu dosahovat, jsou nedostačující na to, aby hradila vlastní životní náklady a ještě dostatečně přispívala na životní náklady syna vzdělávajícího se v ČR. Pokud žalovaný namítá, že syn si může opatřovat prostředky k pobytu závislou prací nebo podnikáním, žalobkyně připomněla, že syn je v ČR kvůli vzdělání, a nikoli kvůli práci. Pokud se týká možnosti finanční podpory syna manželem žalobkyně, žalovaný opomíjí, že rodina je rozdělená, manžel rodině finančně nijak nepřispívá a přispívat nechce. Pokud se týká prohlášení dcery, že bude živit syna žalobkyně, žalobkyně připomněla, že její dcera nemá nijak vysoký příjem a to, že v současnosti žíví bratra, je v podstatě „obětí“ vynucenou pobytovou situací žalobkyně.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

6. Osoby zúčastněné na řízení uvedly, že budou uplatňovat postavení osob zúčastněných na řízení. K věci samé se však nevyjádřily.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Soud předně poukazuje na to, že ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 26. 11. 2025, č. j. 54 A 12/2024-59, jímž žalobu žalobkyně zamítl. Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem ze dne 12. 3. 2026, č. j. 22 Azs 292/2025-43, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu uložil, aby posoudil, zda správní orgány dostatečně a řádně zohlednily dopad neudělení povolení k dlouhodobému pobytu do práva žalobkyně na rodinný a soukromý život a došly v tomto ohledu ke správnému závěru. Těmito závěry Nejvyššího správního soudu je zdejší soud vázán.
9. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
10. S odkazem na citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem

nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

11. V souvislosti s předmětnou námitkou soud také poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval formou právní věty ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: *„Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu, je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). (...) Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek.“*
12. Vycházejí ze shora uvedeného je ve věci nutno uvést, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též srozumitelným způsobem podává, proč žalovaný považoval námitky uplatněné žalobcem v odvolání za liché a nedůvodné. Žalovaný se dostatečným způsobem na stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí vyjádřil k otázce dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejich zletilých dětí a odůvodnil, proč dopad napadeného rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejich dětí. Tím žalovaný zcela odpovídajícím způsobem reagoval i na námitku žalobkyně o nutnosti zachování společné domácnosti a ochraně rodinného a soukromého života rodiny žalobkyně. Soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a námitky žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nejsou důvodné.
13. Podstatou žaloby je odpověď na otázku, zda z hlediska zákonnosti a přiměřenosti přijatého řešení ob stojí rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanoví: *„Cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2“.*
14. Soud poukazuje na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně

jako držitelka zaměstnanecké karty vykonávala činnost, která není v souladu s tím, na jakou pracovní pozici jí byla zaměstnanecká karta vydána, resp. prodloužena doba její platnosti; žalobkyně dle žalovaného na území ČR prokazatelně vykonávala nelegální práci, protože neplnila na území účel pobytu. Žalovaný konstatoval, že pokud žalobkyně nevykonávala zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána (ale vykonávala činnost v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou), lze uzavřít, že neplnila na území účel pobytu; výkon nelegální práce nejméně v období od 1. 6. 2021 do 15. 11. 2022, tedy 1 rok a více než 5 měsíců, přitom nelze považovat za plnění účelu pobytu na území. Žalovaný zároveň vyslovil názor, že v případě žalobkyně se nejednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.

15. To, že žalobkyně před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným neplnila účel pobytu, pro který jí bylo vydáno předchozí povolení k dlouhodobému pobytu, tj. zaměstnanecká karta, není nikterak sporné. Žalobkyně dokonce na stranách 5 a 6 žaloby souhlasila s tím, že neplnila účel pobytu, poukázala na to, že se nelegální práce nedopustila úmyslně, ale v dobré víře plnila pokyn svých zaměstnavatelů. Není tedy pochyb o tom, že správní orgány požadované pobytové oprávnění žalobkyni udělit nemohly. U žalobkyně nepřicházel v úvahu ani jistý korektiv či materiální hledisko jinak v zásadě velmi striktní a formální právní úpravy v zákoně o pobytu cizinců, stanovený v § 45 odst. 1 větu třetí za středníkem zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně ani netvrdila a neprokazovala, že původní účel neplnila „ze závažných důvodů po přechodnou dobu“.
16. Následně se soud zaměřil na namítanou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
17. Předně k tomu soud konstatuje, že zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81) nebo také důvodem rodinným. Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04)
18. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, citovaný dále např. v rozsudku téhož soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 148/2019-28, podle nichž: „*k otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce Nejvyšší správní soud předně uvádí, že zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů [pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení]. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického i teleologického výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.1.2017, č.j. 9 Azs 288/2016 – 30, předmětné ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o*

pobytu cizinců. Krajskému soudu je třeba přisvědčit, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26). V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“

19. Lze poukázat na to, že i v řízení podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců mají správní orgány povinnost zohledňovat právo na rodinný a soukromý život. To vyplývá z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který představuje určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince budou zohledněny také existující osobní a rodinné vazby cizince. Korektiv v podobě přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života cizince, tak lze využít spolu s materiálním hlediskem závažných důvodů po přechodnou dobu, který zákonodárce výslovně uvedl v § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2023, č. j. 5 Azs 277/2022-37, body 21-23 a tam citovaná judikatura).
20. Lze konstatovat, že žalobkyni byla zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem rodinným, neboť nesplnila základní podmínky pro přiznání daného pobytového oprávnění. Za dané situace nebylo možné žalobkyni vydat povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem rodinným. V posuzované věci nelze využít ani materiální korektiv obsažený v § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť není sporné, že žalobkyně neprokázala, že by původní účel neplnila ze závažných důvodů po přechodnou dobu.
21. Soud dále uvádí, že rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy zahrnuje primárně vztahy mezi manžely nebo jiné de facto vztahy (partnerské) a jejich nezletilé děti. Mezi rodiči a jejich dospělými dětmi nebo mezi dospělými sourozenci není rodinného života, který by požíval ochrany čl. 8 Úmluvy v souvislosti s vycestováním, resp. neudělením pobytového oprávnění. Výjimkou je pouze případ, pokud by na sobě byli závislí (Slivenko proti Lotyšsku, č. 48321/99, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 9. 10. 2003, § 94-97); tato výjimečná situace však není případ žalobkyně, neboť její děti nejsou závislé na osobní péči žalobkyně.
22. Lze dále poukázat na to, že synovi žalobkyně je 23 let, je tedy zletilý a není jakkoliv nucen opustit ČR. Jeho pobytové oprávnění není navázáno na pobytové oprávnění žalobkyně. Rovněž je třeba zmínit, že adresu hlášeného pobytu má syn žalobkyně v Praze, přičemž matku navštěvuje ve dnech, kdy nestuduje. Z uvedeného plyne, že syn žalobkyně není závislý na osobní péči své matky. V současné době syna žalobkyně ekonomicky podporuje toliko jeho sestra; žalobkyně tedy přímo svého syna nijak finančně nepodporuje, neboť nemá žádné příjmy.

23. Pokud jde o dceru žalobkyně, ta je zletilou dospělou ženou, na území ČR pobývá na základě zaměstnanecké karty, její pobytové oprávnění tedy rovněž není závislé na žalobkyni a dcera na ní není závislá ani ekonomicky.
24. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně, která je občankou Vietnamské socialistické republiky, je zdráva a její zdravotní stav jí umožňuje návrat do Vietnamu. Není tak důvod se domnívat, že by pobyt žalobkyně ve Vietnamu, kde žila prakticky 40 let, nebyl možný. K tomu soud dále podotýká, že žalobkyně pobývá v ČR od července 2018, přičemž její děti pobývají v ČR až od roku 2021. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobkyně nechala své děti v roce 2018, kdy jim bylo 17 let (dcera) a 14 let (syna), ve Vietnamu a sama vycestovala do ČR. Z toho též vyplývá, že už v roce 2018 musely její tehdy nezletilé děti překonat odloučení od matky a žily ve více jak 3 roky ve Vietnamu bez osobního kontaktu se svou matkou. Soud tak nevidí důvod, proč by dnes již zletilé a samostatné děti žalobkyně nemohly žít v ČR bez přítomnosti své matky. Soud pak dále podotýká, že žalobkyně může i v případě jejího pobytu ve Vietnamu využívat pro komunikaci se zletilými dětmi telekomunikační technologie, popř. se spolu mohou stýkat prostřednictvím vzájemných pravidelných návštěv dětí u žalobkyně ve Vietnamu, nebo naopak návštěv žalobkyně u dětí v ČR. Pouhá skutečnost, že žalobkyně pobývá v ČR od července 2018 a že má od roku 2021 v ČR zletilé děti, nemůže představovat tak intenzivní zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, aby v případě jejího návratu do Vietnamu bylo možno hovořit o porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
25. Ani samotná nemožnost požádat ve Vietnamu o zaměstnaneckou kartu, popř. celkové obtíže se získáním pobytového oprávnění na území ČR, nemůže být sama o sobě považována za důvod, pro který by mělo být napadené rozhodnutí nepřiměřené. Souhlasit lze v této souvislosti se zmínkou žalovaného, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky (srov. např. bod 36 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017–34). V tomto ohledu je třeba znovu poukázat na extraterritoriální účinek čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nic nesvědčí tomu, že by žalobkyně nemohla rozvíjet a realizovat i svůj soukromý život (v podobě ekonomické aktivity) na území země původu, ačkoli soud nepopírá, že výdělky ve Vietnamu mohou být výrazně nižší než v ČR. Žalobkyně pak také zcela pomíjí fakt, že stejnou vyživovací povinnost k synovi jako žalobkyně má také její manžel; přestože žalobkyně tvrdí, že svazek s manželem je již jen formální, nic to nemění na tom, že i manžel žalobkyně by se měl podílet na výživě jeho syna.
26. K odkazu žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 9. 2024, č. j. 34 A 34/2023-37, lze předně zdůraznit skutečnost, že žalovaný v části napadeného rozhodnutí netvrdil, že si žalobkyně v budoucnu bude moci obstarat nové pobytové oprávnění a opět se do ČR vrátit, jak tomu bylo ve věci posuzované Krajským soudem v Brně. V tomto směru je odkaz žalobkyně na uvedený rozsudek nepřipadný. Lze pak souhlasit se žalovaným, že v rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 34 A 34/2023-37 se řešila skutkově odlišná situace, neboť krajský soud se v dané věci vyjadřoval k případné nemožnosti dané cizinky se vrátit na území a získat jiné pobytové oprávnění za situace, kdy na území pobývaly její tři nezletilé děti, které disponovaly trvalými pobyty a na území ČR pobýval i jejich otec, bývalý manžel cizinky. To však není případ žalobkyně; její děti jsou zletilé, přičemž nebylo prokázáno, že by členové rodiny byli nějak závislí na vzájemné osobní péči. Odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 34 A 34/2023-37 soud neshledal případným.

27. Z výše popsaného je zjevné, že v posuzované věci nemohlo rozhodnutí žalovaného nepřiměřeně zasáhnout do rodinného a soukromého života žalobkyně. Soud konstatuje, že správní orgány dostatečně a řádně zohlednily dopad neudělení povolení k dlouhodobému pobytu do práva žalobkyně na rodinný a soukromý život a došly v tomto ohledu ke správnému závěru. Soud proto uzavírá, že v případě žalobkyně neshledal natolik specifické okolnosti ohledně její rodinné a soukromé situace, které by svědčily o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Námitky žalobkyně v tomto směru tak nejsou důvodné.
28. Soud dle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl k návrhu žalobkyně dokazování anonymizovanými rozhodnutími žalovaného ze dne 6. 9. 2022, č. j. MV-108292-4/SO-2022, a ze dne 28. 6. 2023, č. j. MV-84217-4/SO, ani vyjádřením žalovaného k ústavní stížnosti vedené u Ústavního soudu pod sp. zn. I ÚS 3163/23, neboť skutkový stav zjištěný soudem ze správního spisu byl zcela dostatečný pro rozhodnutí věci a pro závěr soudu, že v projednávané věci nemůže dojít k nepřiměřeným dopadům napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Provedení uvedených by tak bylo pro účely tohoto soudního řízení a rozhodnutí soudu ve věci nadbytečné.
29. Soud dále k návrhu žalobkyně neprovedl dokazování správním spisem, neboť dokazování správním spisem se v soudním řízení správním neprovádí.
30. V mezích žalobních bodů tedy vyhodnotil soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 11. 2025, č. j. 54 A 12/2024-59, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 téhož zákona. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
32. Osoby zúčastněné na řízení rovněž nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 11. 2025, č. j. 54 A 12/2024-59, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v tomto řízení soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. dubna 2026

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce